

Drazí farníci a přátelé naší farnosti.

apoštol sv. Pavel nám připomíná „tempus breve est“ (čas je krátký) a my musíme konstatovat, že již vstupujeme do druhého měsíce prázdnin a dovolených, který nám ještě poskytne určitý čas a prostor, kdy můžeme tzv. relaxovat neboli lidově „vypnout“ abychom načerpali tělesně i duchovně. Co to ale znamená chtít „vypnout“? Jistě to není touha po rozplývání se v nějakých vágních energiích, jak to bývá dnes často prezentováno nebo ponoření se do neznámého neurčitého nic. Křesťanské „vypnutí“ je-li to tak možné nazvat, znamená odpoutání se od toho, co mě neumožňuje anebo stěžíje pohlédnout hlouběji do svého nitra na svůj život, neboli jak to vyjádřil svatý papež Jan Pavel II. ve svém listě pro třetí tisíciletí „zajat na hlubinu“ (duc in altum). Právě i dobré vnější podmínky jsou potřebné k tomu, aby se člověk mohl opravdově odpoutat a zajet více do blízkosti Boží. Být na hlubině neznamená experimentovat a mít adrenalinový zážitek, ale zůstat více a pouze s tím, který je alfou a omegou našeho života. Znamená to zakotvení v tom, který je všudypřítomný a dává všem a všemu svůj směr a řád.

Proč tyto velice známé skutečnosti opět připomínám a v podstatě jen trochu jinými slovy vyjadřuji myšlenku úvodního slova minulého měsíce? Chtěl bych se tentokrát více zaměřit a zdůraznit potřebu uvědomění si našeho velice krátkého putování na této zemi tedy krátkost a pomíjivost našeho života a o to více vnímat důležitost jeho prožívání neboli jeho obsahu. V uplynulém měsíci jsme mohli z blízka sledovat záchranou akci mladých chlapců v Thajsku, kteří uvízli v zatopené jeskyni. Každý den se na nás doslova a do písmene valily informace o probíhající akci a byli jsme podrobně informováni, jaké možné metody a možnosti se zvažují pro jejich záchranu. Nakonec se vše Bohu díky podařilo a všichni chlapci byli zachráněni, až na jednoho záchranáře, který bohužel při této akci zemřel. Jaké neuvěřitelné úsilí, námaha a prostředky byly vynaloženy, aby chlapci nezemřeli. Kolik lidí bylo ochotno se nezištně obětovat a pomáhat, aby tito mladí lidé zůstali naživu. Bylo to obdivuhodné. Já jsem si ale po nějakém čase položil otázku, jestli jsme my jako křesťané schopni vynaložit minimálně stejné úsilí a námahu na záchranu věčného života a to jak svého, tak svých bližních.

Nebot' jestliže věříme, že směřujeme k životu věčnému, tak bychom logicky měli vyvinout ještě větší snahu než tu, kterou jsme mohli pozorovat při záchraně mladých chlapců. Nám nejde o život na 30, 40 nebo 70, 80 nebo třeba i 100 let, ale o život věčný. Co děláme pro to, abychom ho mohli dosáhnout? Jak se snažíme pomoci druhým, aby ho neztratili a nezemřeli navěky?

Tempus breve est. Ano krátkost času nám připomíná, že cíl, ke kterému směřujeme, je ve své podstatě velice blízko a my nemáme zapomínat, že všechno, opravdu všechno, dříve či později pomine a zůstane pouze a jen sláva Boží. Je na jedné straně paradoxem, že o životě věčném rozhodujeme v životě časném a pomíjivém, ale na druhé straně je to neuvěřitelná odpovědnost a závazek, jak svůj život opravdově správně prožít. Nejlepším příkladem a výzvou k novému nasměrování našeho životního kormidla jsou světci. Oni již život věčný obdrželi, protože svůj pozemský život neprožívali jako užívání si určité delší dovolené, ale jako odevzdanost při naplňování vůle Boží.

V polovině tohoto měsíce budeme slavit Nanebevzetí naší nebeské Matky Panny Marie. Kéz nám příklad jejího života v oběti pro našeho Pána a její neustále upřený pohled k nebi pomáhá nezapomenout, že „vypnutí“, o které v této době usilujeme, má být i určitým „připnutím se“ k tomu, který nás chce jednou přivítat ve své otcovské náruči.

Pokojné dny odpočinku naplněné blízkostí Boží Vám vyprošuje

P. VIL

SRPEN 2018			
1	st	sv. Alfonse Maria z Liguori, biskupa a Učitele Církve	památká
2	čt	17. týden v mezidobí sv. Eusebius z Vercelli, sv. Petr Julián Eymard	
3	pá	17. týden v mezidobí	první pátek
4	so	sv. Jana Marie Vianneye, kněze	památká
5	ne	18. neděle v mezidobí	
6	po	PROMĚNĚNÍ PÁNĚ	SVÁTEK
7	út	18. týden v mezidobí sv. Sixtus II., sv. Kajetán	
8	st	sv. Dominika, kněze	památká
9	čt	SV. TEREZIE BENEDIKTY OD KŘÍŽE, PANNY A MUČEDNICE	SVÁTEK
10	pá	SV. VAVŘINCE, JÁHNA A MUČEDNÍKA	SVÁTEK
11	so	sv. Kláry, panny	památká
12	ne	19. neděle v mezidobí	
13	po	19. týden v mezidobí sv. Poncián a sv. Hippolytus	
14	út	sv. Maxmiliána Kolbeho, kněze a mučedníka	památká
15	st	NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	SLAVNOST
16	čt	SV. ROCHA, PATRONA FILIÁLNÍHO KOSTELA	SVÁTEK
17	pá	19. týden v mezidobí	
18	so	19. týden v mezidobí	
19	ne	20. neděle v mezidobí	
20	po	sv. Bernarda, opata a Učitele Církve	památká
21	út	sv. Pia X., papeže	památká
22	st	Panny Marie Královny	památká
23	čt	20. týden v mezidobí sv. Růžena z Limy	
24	pá	SV. APOŠTOLA BARTOLOMĚJE	SVÁTEK
25	so	20. týden v mezidobí sv. Benedikt a druhové, sv. Ludvík, sv. Josef Kalasan	
26	ne	21. neděle v mezidobí	
27	po	sv. Moniky	památká
28	út	sv. Augustina, biskupa a Učitele Církve	památká
29	st	Umučení sv. Jana Křtitele	památká
30	čt	21. týden v mezidobí	
31	pá	21. týden v mezidobí	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky (viz str. 14) je jejím účastníkům pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc. Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz

**Během letních prázdnin (od 1. 7. do 31. 8.)
nejdou ranní mše sv. ve středu v 6:00 u sv. Rocha.**

První ranní mše sv. po prázdninách bude ve středu 5. září v 6:00.

V ostatní dny (včetně neděle) jsou mše sv. dle pořadu bohoslužeb - viz str. 16.

Sbírka na splátku farního úvěru
neděle 5. 8. (všechny kostely)

Úklid kostelů

sobota 11. 8. mše sv. v 8.00 – sv. Prokop

Výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 2. 8. po mši sv. do 20.00 – sv. Prokop

úterý 28. 8. v 17.30 v kostele sv. Anny

Svátek sv. Rocha – pout'

Čtvrtek 16. 8. mše sv. v 18.00
v kostele sv. Rocha

středa 15. srpna 2018

SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

mše sv. v 18:00 v kostele sv. Prokopa

PODĚKOVÁNÍ

V červenci ukončily svoji spolupráci při vydávání Prokopských listů
paní **Ing. Dana Bartošová** a paní **Petra Tejnická**.

Náleží jim proto upřímné poděkování za velmi kvalitní péči o toto farní periodikum
spojené s přáním radosti a Božího požehnání pro další dny v osobním, rodinném i duchovním životě.

P. Vít Uher

Koordinací příspěvků Prokopských listů byl pověřen P. Antonín Ježek (jezek.ant@centrum.cz).

Milí farníci,

tak konečně po delší době jsem zavítal do Prahy. Zde budu minimálně do první poloviny září.

Chtěl bych vám alespoň v několika řádcích přiblížit své letní praxe. Jednou z nich byla praxe v Nemocnici pod Petřínem, kde jsme stážovali jako nemocniční kaplani. Praxe byla organizována P. Markem, který koordinuje kaplanskou službu v nemocnici a věnuje se mnoha dalším projektům. Program byl hodně pestrý. Kromě teoretických přednášek, které se týkaly lepšího sebepoznání, dialogu, jak dialog vést, jak nemocné doprovázet, jak jim lépe naslouchat, jsme také navštěvovali pacienty na odděleních. Musím říct, že to byla jedna z nejpraktičtějších a asi i nejlepších praxí, které jsem absolvoval. I když fyzicky a psychicky náročná, určitě velmi užitečná a zaměřená na naše poslání jako kněží. Po této zkušenosti si možná mnohem více vážím práce lékařů, zdravotníků, zdravotních sester.

Dále mě čeká farní ministrantská výpadovka, na kterou se moc těším. Protože jsem kluky už dlouho neviděl, jsem rád za společný čas, který strávíme společně. Během těchto dní mě také čekají další studijní povinnosti a přípravy. Budu samozřejmě také více ve farnosti, tak se budu těšit na společné setkání. Přeji vám i nadále požehnaný čas letních měsíců.

Miro

Miroslav

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

výňatek z encykliky papeže Pia XII

MUNIFICENTISSIMUS DEUS

O POZDVIŽENÍ BOHORODIČKY PANNY MARIE S TĚLEM I DUŠÍ DO NEBESKÉ SLÁVY

listopad 1950

Nesmírně štědrý Bůh (Munificentissimus Deus), který může vše a rozhodnutím jehož prozřetelnosti jsou moudrost a láska, mírní svými radostmi bolesti v životě národů i jednotlivců naplnil záměry své Prozřetelnosti tak, aby se v naší době zaskvěla nejjasnějším světlem výsada tělesného nanebevzetí Bohorodičky Panny Marie.

V homiliích a kázáních, konaných pro lid ve svátek Nanebevzetí Bohorodičky, pojednávali svatí Otcové a velcí učitelé o tomto tajemství jako o něčem, co bylo mezi křesťany už známé a uznávané. Obšírněji to vysvětlovali, hlouběji zdůvodňovali smysl a obsah toho tajemství a zejména stavěli do jasnějšího světla, co se o tomto svátku připomíná: nejen že mrtvé tělo blahoslavené Panny Marie nepodlehlo žádnému porušení, ale také že dosáhla vítězství nad smrtí a oslavení v nebi, tak jako Ježíš Kristus, její jediný Syn.

Všechny tyto výroky a úvahy svatých Otců se opírají jako o poslední základ o Písmo svaté. To nám staví před oči vznešenou Matku Boží v nejužším spojení s jejím božským Synem, na jehož údělu má stále účast.

Nejvíce však zasluhuje pozornost, že od druhého století svatí Otcové představují Pannu Marii jako novou Evu, podřízenou novému Adamovi a nejtěsněji spojenou s ním v zápase proti pekelnému nepříteli. Tento zápas, jak je naznačeno v protoevangeliu, skončil neúplnějším vítězstvím nad hříchem i nad smrtí, jak to vždycky spolu souvisí v listech apoštola národů. Proto jako bylo slavné Kristovo zmrtvýchvstání podstatnou součástí a poslední trofejí tohoto vítězství, tak měl být zakončen společný zápas blahoslavené Panny a jejího Syna oslavením jejího panenského těla, jak říká apoštol:

Až toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmu: Vítězně je smrt navždy zničena.

A proto vznešená Matka Boží, tajemně už od věčnosti spojená s Ježíšem Kristem jediným a týměž úradkem předurčení, neposkvrněná při svém početí, zcela neporušená panna při svém božském mateřství, velkodušná spolupracovnice božského Vykupitele, vítěze, který úplně přemohl hřích a jeho následky, dosáhla nakonec jako vrcholné koruny svých výsad toho, že byla uchráněna od porušení v hrobě, a že byla jako její Syn po vítězství nad smrtí vyzdvížena s tělem i s duší do svrchované nebeské slávy. Tam se skvěje jako Královna po pravici svého Syna, nesmrtelného Krále všech věků.

Proto tedy autoritou našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla i Naší autoritou vyhlášíme, prohlašujeme a definujeme jako Bohem zjevené dogma, že neposkvrněná Bohorodička a blahoslavená Panna Maria, když se uzavřel běh jejího života, byla vzata s duší i tělem do nebeské slávy.

Překlad originálního latinského textu: Radio Vaticana

Ing. Václav Cimbál (80) prožil na Žižkově téměř celý život.

Má to tu skutečně rád a dokáže o této čtvrti a osobách s ní spojených energicky vyprávět plno zajímavostí. Můžete se s ním setkat v kostele sv. Anny, ale cítí se dobře i mimo Prahu, zejména ve Vysokém nad Jizerou. Nezapomíná rovněž na svých pět vnoučat, čtyři dívky a jednoho chlapce.

Odkud pocházíte? Pamatujete si na své dětství? Na co rád vzpomínáte?

Pocházím z městyse Kríneck v Polabí. I když jsme se s rodiči záhy odstěhovali do Prahy na Žižkov, ovlivnila mě tato obec i okolní krajina na celý život. Trávil jsem zde prázdniny a mohl jsem tak nasávat atmosféru obce, která v sobě stále uchovávala nejen prvorepublikovou, ale dokonce i rakousko-uherskou atmosféru – především v sociálním uspořádání, v úctě, která byla prokazována osobám kněze, učitele či lékaře. Polabská rovina pak určila mojí lásku k obdobným poklidným krajinám a jistě nepochopení pro dramatické horské scenérie.

Druhým místem, které mne utvářelo, je pražský Žižkov. I zde jsem si všiml života lidí, kteří ještě žili v lidském, přirozeném kontaktu v ulicích a dvorech pavlačových domů.

Ve vztahu k životu místní církve pak vzpomínám na faráře ThDr. Broje, u kterého jsme spolu s bratrem ministrovali. Z mého pohledu byla úžasná léta, kdy zde působil P. Šťastný, se kterým mne pojil nejen běžný církevní život, ale troufám si říci úzké přátelství. Nezapomenutelný je také pozdější českobudějovický biskup páter Paďour. Velmi rád vzpomenu na dobu ukončení vysokoškolského studia na ČVUT, a na svatbu, včetně narození našich dětí.

Byl jste vychován v křesťanské rodině? Jaké období hodnotíte jako nejnáročnější?

Ano, byl jsem vychován v křesťanské rodině.

Měl jsem to štěstí, že Bůh vyloženě těžké období nedopustil a že jsme se tak museli potýkat pouze s běžnými problémy a obtížemi. A tam, kde pro nás těžší zkoušku připravil, daroval zároveň i sílu pro její překonání.

Velmi náročné bylo období nemoci maminky a zvládání studijních povinností.

Máte rád cestování? Čemu se rád věnujete?

Cestování mám rád, ale vzhledem k situaci jsem mohl více cestovat až po roce 1990.

Zde bych se mohl vrátit k předchozí otázce – z jistého hlediska byl náročný celý můj život po roce 1948 do revoluce, neboť jsem si hluboce uvědomoval špatnost tehdejšího režimu a zároveň slabost jednotlivce, který neměl šanci s politickou realitou cokoli zásadnějšího udělat.

Mým koníčkem je četba historických románů, filosofických a náboženských textů a pro relaxaci jsem si vybral detektivní seriály v TV. V mládí jsem se věnoval sportu, nejvíce cyklistice. S bratrem jsme projeli velkou část Čech a zavítali jsme též na Slovensko.

Nedávno jste oslavil kulaté narozeniny, co byste si sám popřál?

To je jednoduché: mnoho Boží milosti pro mne, manželku, děti a jejich rodiny.

Můžete čtenářům doporučit knihu, která Vás oslovila?

Knihu papeže Františka *Jméno Boží je Milosrdenství* – je to úžasný text, je zde mistrně vykreslena jeho Boží milosrdná a milující tvář a zároveň vede jednotlivé věřící i celou církev ke snaze všem naslouchat a před nikým se neuzavírat. A to proto, že ani Bůh nechce nikoho z vlastní vůle zavrhnout.

Při této otázce si vzpomínám na již zemřelého přítele, františkánského kněze, který doporučoval, vedle jiných knih, četbu Písma, neboť není dostatečně čteno a meditováno ani mezi katolíky.

Papež František: Jméno Boží je milosrdenství. Hlavním tématem knihy je “Milosrdenství jako nejdůležitější vlastnost Boha”. „Bůh si nepřejí, aby jakákoli duše byla zatracena. Jeho milost je nekonečně větší než naše hříchy.” Stejně tak ani církev nemá právo zavírat komukoli dveře, její povinností je najít cestu ke všem lidem, k jejich duším a srdcím, aby si byli schopni uvědomit své hříchy, převzít za ně odpovědnost a upustit od konání špatných skutků.

sv. Terezie Benedikta od Kříže

mučednice, spolupatronka Evropy
liturgický svátek: 9. srpna

Svatá Terezie Benedikta od Kříže, rodným jménem Edith Stein, byla katolická filosofka a řeholnice, členka řádu bosých karmelitek. Byla židovského původu, k hluboké víře a řeholnímu životu se propracovala od ortodoxního judaismu přes ateismus.

Edith Steinová se narodila ve Vratislavi (tehdy německá část Slezska) v rodině ortodoxních židů. V roce 1904 odmítla židovskou víru a stala se ateistkou. Po maturitě se přihlásila na universitu v německém Göttingenu, kde spolupracovala se zakladatelem fenomenologie, profesorem Edmundem Husserlem, kterého následovala na univerzitu ve Freiburgu jako jeho asistentka. Pod vlivem jeho a jeho žáků se formoval její filosofický diskurs a zájem o křesťanství. V roce 1916 obhájila doktorát filosofie.

V roce 1921 konvertovala ke katolicismu (velký vliv na ni měla četba vlastního Života svaté Terezie od Ježíše). Pokřtěna byla 1. ledna 1922, poté se vzdala asistentského místa u Husserla a odešla učit na dívčí školu ve Špýru a přednášela v různých městech Evropy - i v Praze. V roce 1932 nastoupila na Institut pedagogiky, ale již o rok později musela pod tlakem nacistické vlády a jejich protižidovských zákonů místo opustit. Tehdy posílá dopis papeži Piu XI., v němž předpovídá osud Židů v Německu a prosí jej, aby se jich zastal.

V roce 1934 vstoupila k bosým karmelitkám a přijala řeholní jméno Terezie Benedikta od Kříže. Zde napsala knihu *Endliches und ewiges Sein* (Časné a věčné bytí), v níž se pokusila o syntézu tomistické filosofie a fenomenologie. V roce 1938 složila slavné řeholní sliby.

Vzhledem k rostoucímu tlaku proti Židům v Německu zemi opustila (1939) a usadila se v karmelitánském klášteře v nizozemském Echtu. Zde napsala studii o sv. Janu od Kříže.

V roce 1940 bylo Nizozemsko dobyté a obsazeno Německem a Židům nastaly krušné časy. Křesťanským církvím v čele s katolíky se ještě podařilo dojednat výjimky z některých perzekucí a transportů pro pokřtěné Židy a dojednat jejich vycestování mimo Němci ovládaný prostor. Veškerá jednání ale zkrachovala, když nizozemští biskupové vystoupili s veřejně čteným prohlášením, ve kterém ostře odsoudili rasistické základy nacismu a vyzvali věřící, aby podpořili Židy. Nacisté zareagovali tak, že přerušili jednání o vycestování, pozatýkali všechny pokřtěné Židy a odeslali je do vyhlazovacích táborů. Byly mezi nimi i Edith Steinová a její sestra Rosa. Edith během přesunu a krátkého pobytu v koncentračním táboře zorganizovala péči o děti, které byly odloučeny od svých matek nebo se o ně zničené matky nedokázaly postarat.

Zemřela v plynové komoře pravděpodobně 9. srpna 1942.

Terezie Benedikta od Kříže byla kanonizována 11. 10. 1988 v Římě a 1. 10. 1999 byla papežem Janem Pavlem II. prohlášena spolupatronkou Evropy.

Některé židovské organizace vznesly námitku proti svatořečení a zejména označování Edith Steinové za mučednici, neboť podle nich zemřela pro svůj židovský původ. Katolická církev jejich námitku odmítla, neboť podle ní zemřela kvůli tomu, že její Církev vystoupila proti pronásledování Židů. Její spisy svědčí o křesťanské oběti, kterou přinesla pro lidi všech vyznání.

-AJ-

zdroj: Wikipedie

Výlet do Průhonic

Neděle 17. června 2018. Po mši svaté u sv. Rocha odcházíme plni očekávání, ale částečně i obav, k ošetrovatelskému domovu seniorů v Habrové ulici v Praze 3.

Přípravě výletu seniorů upoutaných na vozík jsme věnovali velké úsilí, hlavně k získání dobrovolníků. Paní ředitelka oznámila přihlášených 15 účastníků, ale nakonec se k odjezdu dostavilo 8 seniorů z Habrové a 1 seniorka z domova Pod lipami. Po nástupu do autobusu za přispění pana řidiče, který nám všechny vozíky bezpečně ukotvil, za což mu velice děkujeme, jsme vyjeli do Průhonic. Cílem výletu byl zámecký park. Počasí nám přálo. Před vstupem do průhonického zámku na nás čekala druhá skupina dobrovolníků, kteří se dopravovali po vlastní ose a hlavně přivezli připravenou odpolední svačinu. Tady ze mne spadly obavy, neboť dobrovolníků ochotných pomoci bylo nakonec mnohem více.

Dobrovolníci byli napříč věkovým spektrem. Seniorsy velice potěšilo, že mají možnost se bavit s mladými lidmi, dětmi, ale i příležitost promluvit si s lidmi svého věku. Procházkovým tempem jsme se vydali do zámeckého parku. Obdivovali jsme krásu jarní přírody, mohutnost stromů, na vodní hladině jezírka plavoucí kačenky, poslouchali hučení vodopádu, uměle vytvořeného v různých zákoutích Botiče, který protéká zámeckým parkem. Každá skupinka se se svým seniorem baví na různá témata

Asi po 2 hodinách toulání přírodou jsme usedli k odpolední svačině. Nad kávou a koláči Aničky Matěnové se dále povídá a pozorují se sportovní hry dětí, které jsou s námi. Po občerstvení jsme v Průhonicích na náměstí zakončili výlet pořádnou dávkou zmrzliny a už nás čeká cesta zpět. Pohled seniorů posmutněl. Před domovem jsme výletníky předali ošetrujícímu personálu, některé jsme doprovodili přímo na pokoj.

Chci moc poděkovat dobrovolníkům, kteří pomohli uskutečnit náš záměr a strávit nádherné odpoledne v pohodě a projevit dobrou vůli s pocitem blízkosti, soudržnosti a lásky k bližnímu. Nemohu si ale odpustit připomenout, že takto bychom se měli chovat nejen jedno odpoledne v roce, ale častěji. Staňte se dobrovolníky a navštivte obyvatele domova na kratinké popovídání, povzbuzení, poslechnout si společně hudbu nebo jinou společnou aktivitu. Potřebují to a čekají na to.

Dobrovolníci se mohou přihlásit u paní Velkové nebo u paní Vančurové.

Anna Velková

MŠE SVATÁ O PRÁZDNINÁCH

Většina zvláště městských lidí opouští o prázdninách své byty a odjíždí buď na venkov, aby byli blíže přírodě, nebo do ciziny za rekreaci nebo novým poznáním. A ten stereotyp běžného života tvořený školou nebo prací a domácností velmi rádi nechají jakoby zavřený v tom pražském bytě. Nic proti tomu nelze namítnout a doporučuji to i lékaři a psychologové.

Ale co v tento čas s Pánem Bohem? Taky ho máme nechat „zavřeného doma“? To jistě ne, ale i o dovolené se může změnit jakési schéma našeho duchovního života. Máme více času na rodinu, na sport nebo jiné věci, které máme nebo děláme rádi, věnujme tedy alespoň část té volnosti modlitbě; vždyť příroda svojí krásou přímo ukazuje na krásu Tvůrce. A i třeba malý projev radosti nad slunečným letním dnem a vděčnosti Bohu za to, že to všechno stvořil i pro mě, vlejje do naší duše tak blahý pocit, že to nedokáže žádná městská civilizace se supermoderní technikou. A třeba jedna jediná náboženská píseň zazpívána při kytarě u táboráku a klidně doprovázená i chroupáním opékaných špekáčků má u Boha svou neskonalou cenu a budme ujištěni, že ji velmi rád přijme jako projev chvály a díků.

S pobytem mimo Prahu však dosti úzce souvisí otázka nedělní mše svaté. Můžeme se zdržovat v místě, kde nejsou pravidelné bohoslužby nebo i ve vzdálenější cizí zemi, kde třeba není ani katolický kostel. Jsme z té povinné účasti automaticky omluveni?

Odpověď není jednoduchá a v žádném případě tady nelze stanovit nějakou přesnou direktivu. Samozřejmě, když to nejde, tak to nejde. Bůh není tyran, ale milující Otec, a nebude nás trestat za něco, co jsme vykonat opravdu nemohli. Ale abych se vyhnul této povinnosti jenom z důvodu potřeby delšího času na cestu do kostela nebo z neochoty dát nějakou cenu za benzín nebo za lístek na vlak nebo autobus a omlouval to tím, že „přece mám dovolenou“, tak to už by správně nebylo. Pán vůči nám také nemá nikdy dovolenou a pokud nás ta účast na mši svaté bude stát trochu více námahy, tak nám to jistě nezůstane dlužen. A zásadně nejednají správně ti, kteří, ač by se mše svaté bez nějakých větších překážek zúčastnit mohli, si raději v neděli dopoledne zapnou rozhlas a poslouchají přenos bohoslužby (někteří třeba i na zahradním lehátku a s lahví piva v ruce). Tyto přenosy jsou určeny především pro nemocné a pro ty, kteří do kostela jít opravdu nemohou.

Mše svatá je středem našeho duchovního života, a to platí i o prázdninách.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 7. díl)

Jedné neděle jsme šly podle svého zvyku k Naší Paní Gournierské, modlice se růženec, a bylo nás asi tucet osob, když vtom přibíhá moje matka a bez jediného slova mě chytí za paži a odvádí k sobě a zavírá po tři dny do jedné místnosti. To právě tehdy přišla jedna osoba ze sousedství a žádala ji, zda by jí nemohla dát jedno ze svých dětí k hlídání ovcí. Má matka jí odpověděla, že ano, pokud by místo jednoho z chlapců přijala Němou, tu že by jí dala. Nabídka byla přijata, druhého dne jsem opustila domov, abych hlídala ovce; měla jsem šest let a několik měsíců. Zůstala jsem tam asi osm měsíců: pak jsem se na období sněhu vrátila ke svým rodičům a strávila jsem tam většinu zimy.

Příští rok o mne mou matku požádal nový hospodář, rovněž k hlídání ovcí, a já u něho zůstala jako vždycky po celý čas, dokud ovce nalézaly potravu.

Rok nato jsem byla dána do služby třetímu hospodáři, abych hlídala docela malé dítě. To už bylo třetím rokem, co jsem zůstala ve službě v obci Corpsu. Během té doby mě můj Bůh neopustil; láskyplně mě poučoval o pravdách víry, té pravé, přesvědčivé, silné, nevyvratitelné víry v jediného, nestvořeného, věčného Boha a Ježíše Krista-Boha a člověka; v nejsvětější Trojici Božských osob v jedině Podstatě atd., atd.

Napadalo hodně sněhu, a tak jsem už nemohla vodit své ovce na pastvu; vrátila jsem se k rodičům. Můj otec byl právě doma a před svým odchodem řekl mé matce, aby mě posílala do školy. Každé ráno mě tedy syn mé matky doprovodil do školy a večer si pro mě přišel. Paní učitelka byla osoba vážná a zbožná a okamžitě si mě oblíbila; ale já se svou zádumčivou povahou jsem zrovna neodpovídala jejím dobrým způsobům; byla jsem opravdová divoška a každému, kdo se ke mně chtěl přiblížit, jsem se vždycky vzdálila. Jednoho dne odpoledne mi paní učitelka vlídně řekla: „Sestro (všichni mě nazývali sestrou, protože jsem řekla, že je to moje jméno), nechte mě, abych vám trochu upravila váš účes.“

Hned jsem řekla: „Ne, ne, takhle je to dobré.“ Po několika minutách se vrátila a řekla mi, že by mi ráda upravila vlasy, že můj otec ji požádal, aby se o mě dobře starala a že moje teta ji žádala podobně jako můj otec. Když jsem to uslyšela, moje tvrdé srdce se obměkčilo; navíc jsem svého otce měla velice ráda a nechtěla jsem mu způsobovat starosti. A tak přes můj veliký odpor k tomu, aby se mi někdo přiblížil, se moje učitelka s velkou láskou pokusila učesat mé vlasy, celé rozčuchané a spleené krví, která občas tekla a která (nemohla-li jsem ji omýt) v mých vlasech zaschla. Dobrá paní učitelka mě toho dne nedokázala učesat podle svého přání. Spokojila se s tím, že mi vlasy vyzvedla nazad a upevnila a řekla mi: „Zítřka vám je upravím.“

Jakmile jsem večer přišla domů, vzala jsem jednoho matčina syna, abych s ním řekla jeho modlitbu. V té chvíli se na mne matka podívala a když uviděla, že jsem učesána, řekla mi nazlobeným hlasem: „Co je to za novinku? A proč sis vyzvedla vlasy, které ti pokrývaly čelo až k očím? Už jsem tě měla dost, ale teď jsi mi nesnesitelná. Ale proč ses tak učesala, proč? Okamžitě odpověz.“ Odpověděla jsem jí, že nevím proč. Načež se matka velice rozčílila a řekla mi, že lžu, že je vidět, že jsem si takto upravila vlasy z marnivosti; že předstírám zbožnost, abych skryla svoje vady. Pak vzala nůžky a ustříhla mi všechny vlasy na čele až k uším, a ustřížené vlasy mi neodejmula.

Druhého dne jsem šla do školy jako obvykle; učitelka byla překvapena, když mě spatřila s ustříženými vlasy; velice mi pro tuto drzost vyhubovala a připojila, že by byla nikdy, nikdy nevěřila, že bych byla schopna takové zlovolnosti. Neodpověděla jsem na to nic, už proto ne, že jsem tomu nevěnovala zrovna moc pozornosti; můj duch byl zaměstnán tím, co bych měla vykonat, aby to odpovídalo dobrodiním mého nejmilovanějšího Ježíše, protože jsem hladověla a žíznila po utrpení, aniž jsem kdy trpěla. Och, jak je tento stav krutý!

Odpoledne mě paní učitelka zavolala do svého kabinetu a řekla mi: „Pojďte, ať vám aspoň dám pryč vlasy, které jste si ustríhala.“ Zatímco mě upravovala, můj otec zaklepal na dveře a vstoupil (musela to být sobota, protože můj otec byl doma). Paní učitelka tedy otci řekla, že jsem se dopustila neuvěřitelné zlovolnosti, a vyprávěla mu o ustríhání vlasů. Můj otec tomu příliš nevěřil a nedal se přesvědčit, že bych v sobě měla tolik zloby. Řekl mi, ať jdu za ním, a klidně a s něhou se mě ptal, kdo mi vlasy ustríhal. Nic jsem na to neodpověděla, protože jsem nechtěla matce způsobit roztrpčení. Otec však na tom trval a ještě se mě otázel, kdo mi je učesal. Odpověděla jsem: „Paní učitelka.“ – „A kdo ti je ostríhal?“ Mlčela jsem. „Řekni mi, kdo ti ustríhal vlasy, poslechni a mluv.“ Odpověděla jsem: „Je to Julie.“

Můj otec povstal, potají si pohovořil s paní učitelkou a odešel. Když jsem večer přišla domů, panoval tam velký rozruch: matka na mě hleděla se zlostí, bratři plakali a říkali, že otec zacházel s matkou velice přísně pro zmíněnou záležitost i pro jiné věci, kterým jsem nerozuměla. Nepřestával se zlobit a říkal, že už s ní nemůže zůstat, protože jen utrácí peníze za zábavy; pak i proto, že nenávidí jeho dceru, ale tu že si on vezme s sebou.

Když jsem to všechno slyšela, byla jsem velmi zarmoucená, běžela jsem a vrhla se svému otci na kolena a prosila jsem, aby Julii přestal vyčítat, a snažila jsem se mu vysvětlit, že jestliže mi ustríhla vlasy, bylo to pro mou marnivost, a prosila jsem ho, aby mi odpustil všechny nepříjemnosti, které jsem mu způsobila; nakonec jsem mu řekla, že se to nehodí, abych s ním šla, opustí-li mou drahou matku. . . Postupně se můj otec uklidnil.

Druhého dne, musela to být neděle, jak si můj otec oblékal košili, zjistil, že mu na jednom rukávě chybí knoflík, a žádal po matce jinou košili. Já jsem zatím ve spěchu vzala košili, nažlí chyběl knoflík, abych ho sama přišla. Jak si otec navlékal druhou košili, kterou mu matka podala, uviděl, že chybí knoflík na prsou: rozčileně svlékl košili a řekl matce: „Bůh mi dává tvrdě platit za můj omyl, že jsem si vás vzal za ženu: nikdy jste nebyla ženou pro domácnost, nikdy jí nebudete atd., atd.“ Honem jsem běžela za otcem o opravenou košili a řekla jsem mu: „Tatínku, tato košile má všechny knoflíky, pohleďte, dobře si ji prohlédněte.“

Myslela jsem, že otce udobřím, ale stal se opak! Ještě více se na mou drahou matku rozzlobil pro její nedbalost v konání domácích prací, vůči svému manželovi a vůči dětem atd., atd. a nakonec řekl: „Až dcera bude mít deset let, pošlu tě zpět k tvým rodičům. Naštěstí dcera nemá nic z tvé povahy; nikdy můj dům neopustí pro tančovačky divadla a jiné zábavy atd., atd. Nakonec jí řekl, že umím přišít knoflík ke košili lépe než ona sama.

Zdroj:
Press, F. (1992). *Děvečky boží*.
Brno: Mariánské nakladatelství.

187. Jan XXI.

1276 – 1277

Papež Jan XXI. byl zatím jediným portugalským papežem. Předchozí papež jménem Jan byl Jan XIX., žádný papež Jan XX. neexistuje. Jan XXI. chtěl výběrem svého jména opravit chybu, která podle tehdejšího mínění vznikla při počítání jeho předchůdců po Janu XV.

Pedro Juliao svá studia zahájil na episkopální škole lisabonské katedrály, později studoval na Université de Paris; zabýval se medicínou, teologií a Aristotelovou dialektikou, logikou, fyzikou a metafyzikou. Stal se též lékařem papeže Řehoře X. Roku 1272 se stal biskupem a v roce 1273 kardinálem.

Dne 13. září 1276 byl na konkláve zvolen papežem a o týden později uveden do funkce. Jedním z několika činů Jana XXI. během jeho krátkého pontifikátu bylo zrušení nařízení, nedávno předtím schválených na 2. lyonském koncilu, která kardinálům během volby nařizovala nejen samotou, ale také jim postupně odnímalá zásoby jídla a vína, když rozhodování trvalo příliš dlouho.

<i>vlastní jméno:</i>	Petrus Juliani
<i>původ:</i>	Portugalsko
<i>datum narození:</i>	1215
<i>místo narození:</i>	Lisabon (PT)
<i>datum zvolení:</i>	13. září 1276
<i>datum úmrtí:</i>	20. květen 1277
<i>místo úmrtí:</i>	Viterbo (IT)
<i>místo pohřbu:</i>	katedrála San Lorenzo Viterbo
<i>pontifikát:</i>	8 měsíců, 7 dní

Ačkoliv většina jeho krátkého pontifikátu byla pod taktovkou vlivného kardinála Giovanniho Gaetana Orsiniho (který ho později následoval ve funkci papeže jako Mikuláš III.), Jan se pokoušel zahájit výpravu do Svaté země a zasazoval se o spojenectví s Východní církví a snažil se jak jen mohl o udržení míru mezi křesťanskými národy. Zahájil taktéž misi za účelem obrácení Tatarů na křesťanství, avšak neúspěšně.

Papež užíval nové křídlo paláce ve Viterbu, které však bylo chatrně vystavěno. Jednou během spánku se střecha nad ním propadla a on byl vážně zraněn. Zemřel o osm dní později 20. května 1277, pravděpodobně jako jediný papež, jehož smrt zavinila nehoda. Jeho hrob je dodnes k vidění v Duomo di Viterbo (katedrála sv. Vavřince), kde byl pohřben. V Božské komedii Dante vidí Jana XXI. (zmíněného jako Pietro Spano) v nebi mezi ostatními duchy velkých náboženských učenců.

zdroj:

Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedia

Po shrnutí situace kostelů v románské Praze se můžeme krátce podívat na vývoj v průběhu následujícího období, které označujeme jako gotické.

Za nejstarší gotickou stavbu v městském prostředí v Čechách bývá považován Anežský klášter, který asi v roce 1231 založila dcera krále Přemysla Otakara I. – svatá Anežka. Ta do našeho prostředí uvedla nejen nový styl, ale také tehdy zcela nový řád klarisek. Částečně se dosud zachovala korespondence mezi Anežkou a sv. Klárou.

V roce 1232 byl založen blízký klášter minoritů u sv. Jakuba. Podobu a přesné umístění jejich nejstaršího kostela neznáme, ovšem byl také nepochybně stavěn již v progresivním gotickém stylu. Ohromný gotický chrám sv. Jakuba, zachovaný pod barokním hávem zčásti dodnes, byl budován až v průběhu 14. století. Patří mezi nejdelší a nejvyšší pražské kostely a nacházejí se v něm také největší varhany u nás.

Opět velmi blízko od sv. Jakuba stojí asi nejznámější staroměstský gotický kostel – Týnský chrám. Kostel Panny Marie před Týnem byl ve svých nynějších dimenzích budován přibližně od poloviny 14. století až do počátku století 16. Jeho dvě věže se tyčí do výšky 80 m.

V gotickém slohu byly vybudovány či přebudovány i četné další farní staroměstské kostely, např. sv. Haštal, sv. Mikuláš, sv. Michal. Při kostele sv. Jiljí působila již od románského období kolegiátní kapitula, v letech 1339-1371 bylo vybudováno mohutné síňové trojlodí, které se pod barokní výzdobou dochovalo dodnes. Z klášterních kostelů Starého Města pak doplníme ještě alespoň kostely sv. Kříže (křížovníků s červeným srdcem – Cyrilů, kostel zbořen 1890), sv. Ducha (benediktinek), sv. Anny (dominikánek). Významnou památku gotické architektury 13. století v Praze představuje také svatyně židovská - Staronová synagoga.

Na Malé Straně vyrostly velké gotické kostely sv. Mikuláše, sv. Tomáše (augustiniánů), velkoryse pojatá gotická stavba kostela Panny Marie pod Řetězem (johanitů) nebyla nikdy dokončena. Až do 20. století si na dokončení musela počkat také gotická katedrála svatovítská, jejíž stavba byla zahájena v souvislosti s povýšením Prahy na církevní metropoli.

Řada nových kostelů vznikla také v souvislosti s dalším velkým projektem Karla IV. – založením Nového Města v roce 1348. Zde vznikly podle prakticky totožného projektu dva velké farní kostely – sv. Štěpána a sv. Jindřicha. Rozdílný vývoj obou staveb jejich podobnost postupně poněkud setřel. Na území Nového Města vznikla především řada pozoruhodných řeholních domů nejrůznějších řádů, jejichž kostely využily různých stavebních forem, známých v této době. Ohromujících rozměrů měl dosáhnout kostel Panny Marie Sněžné kláštera karmelitánů, založeného již krátce před rokem 1348. Tato svatyně, pokud by byla dokončena, by svými dimenzemi překonala i svatovítskou katedrálu. Monumentálně působí i její torzo – snížený presbytář, tvořící dnešní kostel.

Architektonicky nezvyklou formu oktogonu má loď kostela Panny Marie a Karla Velikého na Karlově. Klášter augustiniánů kanovníků zde byl založen v roce 1350, architektonická forma odkazuje zřejmě na dům v Čáchách.

Ideově i architektonicky významný je též Emauzský klášter, založený Karlem IV. pro řád slovanských benediktinů již v roce 1347. Císařovým záměrem zde bylo obnovení slovanské liturgie.

Mezi další dochované perly gotiky na Novém Městě patří kostely sv. Apolináře na Větrově, Panny Marie Na Slupi. Kostel sv. Kateřiny byl přestavěn v baroku. Naopak až do základů byla zbořena Kaple Božího těla, která stála uprostřed dobytčího trhu (Karlova náměstí) od časů krále Václava IV. až do racionální éry konce 18. století, která pro význam a hodnoty této mimořádné stavby neměla pochopení.

Mnohem podrobnější informace o nejen středověkých sakrálních památkách Prahy najdete v řadě tištěných publikací, nebo na internetu.

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru - Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou o letních prázdninách omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2017 - 2018 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZDŠ – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 2. ročník ZŠ – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 3. ročník ZŠ a příprava k prvnímu sv. přijímání – čtvrtek 15:30 (P. Vít Uher)
- 5. - 7. ročník ZŠ – středa 16:30 (Jakub Kroneisl)
- 8. - 9. ročník ZŠ + středoškoláci

Další informace:

www.farnost-zizkov@efara.cz
Milada-Provinska@seznam.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19:00 - 20:30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

pondělí 19:00 - 20:15

Každoročně po velikonočních začíná P. Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19:00 - 20:00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK prof. ThDr. Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu, aby se naši farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 19:45 (říjen - duben)

Hovory o liturgice se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Modlitba růžence

úterý, středa 17:30

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti.

Růženec se společně modlíme v úterý v kostele sv. Anny, ve středu v kostele sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

kostel sv. Anny:

poslední úterý v měsíci před mší sv. od 17:30

Neustále si potřebujeme vyprošovat pro svůj osobní i společenský život včetně života farnosti Boží pomoc, milost a sílu – nejlépe před Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti.

Polední ateliér

pátek 9:00 - 12:00

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 8:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne úklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). Ve Farním centru probíhá příprava každou středu od 19:00, která vyústí v možnost přijetí svátosti křtu o Velikonocích.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: U tohoto dítěte jsou již nutné základní znalosti o víře, které získá v přípravě na křest. Kontaktujte P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá ve školním roce dle stanoveného rozpisu, se kterým budete seznámeni.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, pátek 17:30 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50, úterý 17:30 - 17:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům – po nezbytné přípravě – každoročně na podzim. Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku. Tu domluvíte (*minimálně 3 měsíce předem*) s P. Vítem Uhrem.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.). Jednou za dva roky (v postní době) je možno přijmout tuto svátost při jejím společném udělení.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidé jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel Vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? – Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí. Je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši svatou za svoje blízké (živé nebo zemřelé) nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

Pořad bohoslužeb

den	kostel	čas	poznámka
Neděle	sv. Anna	8:00	
	sv. Prokop	9:30	
	sv. Roch	11:00 17:00	
Pondělí	sv. Prokop	18:00	- s latinským ordináři, - 4x ročně v Tridentském ritu v kostele sv. Rocha.
Úterý	sv. Anna	18:00	Každé poslední úterý v měsíci od 17:30 eucharistická adorace
Středa	sv. Roch	6:00	Mimo červenec a srpen. - v adventě roráty.
	sv. Prokop	18:00	
Čtvrtek	sv. Prokop	18:00	První čtvrtek v měsíci eucharistická adorace do 20:00.
Pátek	sv. Prokop	18:00	První pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Srdci Ježíšovu.
Sobota	sv. Prokop	8:00	Druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů.

sv. Prokop: farní kostel – Sladkovského náměstí *Případné změny jsou včas oznámeny.*

sv. Roch: filiální kostel – ul. Tovačovského

sv. Anna: filiální kostel – Olšanské náměstí

Úřední hodiny v kanceláři

(Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15:00 - 17:00	výpomocný duchovní P. Ant. Ježek
Středa	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher
Čtvrtek	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher

Kontakty:

Farář: P. ThLic. Vít Uher ThD.

Mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 5. 2018	
výše dluhu (úvěr):	3 506 342,67 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (květen 2018):	12 126 Kč
č. účtu farnosti: Sberbank: 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.